

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Ing. J.N.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Szabo, advokátem se sídlem Na Strži, Praha 4, proti **žalovanému : Generální ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 17.5.2010, zn. 555/09-170100-21,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 17.5.2010, zn. 555/09-170100-21 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 16.036,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Szabo, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí – dodatečnému platebnímu výměru ze dne 21.10.2008, č.j. 15477-3/08-177600-02, jímž bylo žalobci doměřeno clo ve výši 205.317,- Kč z dovozu a propuštění zboží do volného oběhu.

Žalovaný (dříve Celní ředitelství Praha) vyšel v napadeném rozhodnutí ze zjištění, že žalobce v postavení deklaranta v celním řízení podal dne 9.1.2006 návrh na propuštění zboží – „trička ze 100% bavlny – uni-sex různé barvy a velikosti čisté bez potisku „, v množství 54.200,- Ks s uplatněním preferenčního zacházení se sazbou cla 0%. Zboží bylo odesláno zahraničním vývozcem TEX FASHION KNITWEAR LTD., EXPORTER-IMPORTER a MANUFACTURER se sídlem DHAKA, Bangladesh. Po přijetí celního prohlášení a

propuštění zboží do navrhovaného režimu celní úřad následně vzhledem k pochybnostem o pravosti dokumentu prokazujícího původ zboží – Certifikátu FORM A č. EPB/569 (dále jen „Certifikát FORM A“) tento důkaz zaslal v souladu s čl. 94 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 - prováděcího předpisu k Celnímu kodexu Společenství (Nařízení Rady (EHS) č. 2913/9 k ověření a výsledkem verifikace bylo stanovisko bangladéšského oprávněného orgánu- EXPORT PROMOTION BUREAU (EPB) DHAKA, Bangladéš č. EPB/Tex/GSP/Veri/13/2005/Czech Republic/864, z něhož vyplynulo, že uvedený certifikát o původu zboží nebyl vystaven tímto jediným oprávněným bangladéšským orgánem a verifikované osvědčení bylo označeno jako falešné a neplatné. Z uvedených důvodů celní úřad zahájil daňové řízení, v němž žalobce dokládal původ zboží v Bangladéši řadou listinných důkazů vztahujícími se k výrobě a přepravě zboží a také certifikátem původu zboží č. MCC1051205094, PC, No.6929 vystaveným dne 5.12.2005 Metropolitní komorou obchodu a průmyslu Dhaka. Přes uvedené doklady vzal celní úřad za prokázané, že předložený Certifikát FORM A č. EPB/569 , který osvědčoval původ zboží, je falzifikát , a proto dovezené zboží nelze považovat za původní v Bangladéši ve smyslu pravidel GSP a nelze mu tedy přiznat preferenční zacházení. Z uvedeného důvodu celní úřad přistoupil k doměření cla.

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvoláním žalobce, který namítal, že původ zboží doložil celou řadou listinných důkazů a uvedl, že ohledně Certifikátu FORM A č. EPB/569 došlo v Bangladéši k nějaké úřední chybě a že chyba zaměstnance EPB nemůže být přičítána k tíži žalobce.. Namítal, že ze strany vývozce byl ujištěn o tom, že předmětné zboží má svůj původ v Bangladéši, to bylo rozhodující pro výběr zboží a požádal o nové prověření původu prostřednictvím Metropolitní komory obchodu a průmyslu Dhaka, která vydala dne 5.12.2005 CERTIFICATE OF ORIGIN, když tento dokument, který žalobce předložil, slouží pro rozhodnutí EPB a prokazuje původ zboží v Bangladéši. O tom svědčí i další dokumenty Nesouhlasil s názorem celního úřadu, že Certifikát FORM A je jediným důkazem, který je způsobilý prokázat původ zboží, když CERTIFICATE OF ORIGIN ze dne 5.12.2005 je podkladem pro vystavení Certifikátu FORM A.

Žalovaný k uvedeným odvolacím námitkám vyšel z právních předpisů Evropské unie, konkrétně z ust. čl. 22 až 27 hlavy II Celního kodexu Společenství , z čl. 35 a 123 hlavy IV. Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, Prováděcího předpisu k Celnímu kodexu Společenství a z čl. 9 Nařízení Rady (ES) č.2501/2001 o uplatňování všeobecných celních preferencí. Uvedl, že Bangladéš je podle uvedených předpisů zahrnuta do skupiny méně rozvinutých (zvýhodněných) zemí, na něž se vztahuje zvláštní režim. Prokazování původu zboží lze ve smyslu čl. 80 Prováděcího Nařízení k Celnímu kodexu Společenství provést jen tzv. „ Osvědčením o původu“ na tiskopise A, jehož vzor je uveden v příloze. Tím žalovaný vyvracel nesouhlas žalobce s argumentací celního úřadu, že jen toliko Certifikátem FORM A lze prokázat původ zboží. Podle žalovaného nelze celnímu úřadu vytýkat , že neakceptoval jiný certifikát - CERTIFICATE OF ORIGIN ze dne 5.12.2005, který žalobce předložil u ústního jednání. Žalovaný uvedl, že vzhledem k verifikaci rozhodného certifikátu, považoval za bezpředmětné prověřování CERTIFICATE OF ORIGIN o původu zboží. Žalovaný považoval za rozhodné konstatování bangladéšského oprávněného orgánu, že Certifikát FORM A nebyl vystaven tímto oprávněným bangladéšským orgánem, a proto zboží žalobce nelze přiznat preferenční zacházení.

Z uvedených důvodů rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že celní úřad a potažmo žalovaný nezohlednil podmínky uvedené v čl. 220

odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, podle kterého se neprovede dodatečné zaúčtování dovozního cla, jsou-li splněny 3 kumulativní podmínky :

1) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů,

2) tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo, jednající v dobré víře, přiměřeným způsobem zjištěna a

3) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Žalobce má zato, že uvedené podmínky pro dodatečné nedoměření cla splnil. Dle svého názoru první podmínku splnil tím, že neměl ani nemohl mít informace o tom, který konkrétní zaměstnanec Export Promotion Bureau v Bangladéši je oprávněn specifikovaný dokument FORM A č. 569 podepsat. Žalobce má poznatek o tom, že příčinou označení předmětného dokumentu za falzifikát je skutečnost, že tento dokument vystavil zaměstnanec, který nebyl dle interního předpisu Export Promotion Bureau oprávněn tento dokument podepsat. Uvedený orgán totiž vydává seznam osob, jež mohou podepisovat osvědčení o původu zboží na tiskopise A, tento seznam je často měněn a případná chyba úřadu nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce byl dále v dobré víře, že zboží pochází z Bangladéše, a byl v dobré víře i o pravosti Certifikátu FORM A. Ostatně ani celní orgány původně nerozeznaly, že Certifikát FORM A není správný, přičemž i následný přezkum dokumentu ukazuje, že tento dokument odpovídá platným vzorům. Žalobce dovážel zboží z Bangladéše několikrát a ani jednou nenastala obdobná situace jako v tomto případě. Tuto skutečnost žalobce dokládal výsledky verifikace u jiných 6 osvědčení o původu zboží. Žalobce namítal, že splnil i poslední podmínku čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, neboť celním orgánům poskytl všechny nezbytné informace požadované pro dovezené zboží, a to i s ohledem na sazební zacházení. Ze všech dokumentů vyplynul původ zboží z Bangladéše a žalobce si pro jistotu nechal vystavit i tzv. Inspekční certifikát mezinárodní certifikační organizace BALTIC CONTROL LTD. se sídlem v USA s pobočkou ve městě Dhaka, Bangladéš – certifikát o provedení laboratorních zkoušek na místě výroby – v továrně společnosti vývozce a další CERTIFICATE OF ORIGIN ze dne 5.12.2005, vystavený Metropolitní komorou obchodu a průmyslu Dhaka, z nichž lze plně odůvodnit uplatnění všeobecných celních preferencí v době od 1.1.2009 do 31.12.2011.

Žalobce vyjádřil nesouhlas s názorem celního úřadu, že Certifikát FORM A je jediný důkazem, který je schopen prokázat původ zboží. Jestliže k žádosti o vydání osvědčení o původu zboží je vývozce dle čl. 78 odst. 4 Nařízení komise (EHS) č. 2424/93 povinen připojit veškeré podklady k prokázání, že pro vyvážené výrobky může být vydáno osvědčení o původu zboží na tiskopise A, pak mezi takové podklady patřil i zmíněný Inspekční certifikát mezinárodní certifikační organizace BALTIC CONTROL LTD., a i CERTIFICATE of ORIGIN ze dne 5.12.2005 vystavený Metropolitní komorou obchodu a průmyslu Dhaka, ale i celá řada dalších listin o provedených platbách vývozci, o odeslání a přepravě zboží včetně vystavené faktury vývozce. Neexistuje tedy žádný doklad, který by vyvracel, že předmětné zboží nemá svůj původ v Bangladéši. Žalobce namítal, že v daném případě mohl jinými důkazními prostředky, které také uplatňoval v podané žalobě, prokázat skutečný původ dovezeného zboží, a nikoliv pouze Certifikátem FORM A.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil názor, že v daném případě nebyly splněny podmínky ust. § 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, neboť nedošlo k žádné chybě mající za následek, že nedošlo k zaúčtování cla již v době rozhodnutí o propuštění zboží. Žalovaný se domnívá, že nelze považovat za chybu celního orgánu

nedostatek informace při propuštění zboží, že Certifikát FORM A je falzifikát, proto také přiznal dovezenému zboží preferenční zacházení. Poukázal také na to, že předmětný certifikát obsahoval kromě padělaného razítka úřadu Export Promotion Bureau také padělaný podpis pracovníka úřadu Md. Muzharula Haque, který tento certifikát nikdy nevystavil. Tvzení, že certifikát podepsal pracovník uvedeného úřadu, který k tomu nebyl oprávněn, žalobce nikterak nedoložil, pouze se domnívá, že se certifikační úřad dopustil chyby. Výsledek verifikace pak nedokládá, že došlo k chybě, nýbrž k tomu, že vystavení Certifikátu FORM A bylo podvodným jednáním. V daném případě u předmětného padělaného Certifikátu FORM A nejde o vydání nesprávného osvědčení příslušným vládním orgánem třetí země a již vůbec ne celním orgánem, když toto osvědčení vydávají v Bangladéši orgány ministerstva obchodu, a proto se nemůže jednat o chybu ve smyslu § 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství.

K žalobní námitce, že osvědčení o původu zboží na tiskopise A není jediným relevantním osvědčením prokazujícím původ zboží, když žalobce předložil o původu zboží jiné doklady, žalovaný uvedl, že při dovozu zboží do Společenství se po předložení jiných dokladů než uvedených v čl. 80 písm. a) prováděcího nařízení, byť by i prokazovaly původ zboží, nemohou celní preference na zboží vztahovat, neboť jiné doklady nemohou vyvolat právní účinky uvedené v první větě ust. čl. 80 prováděcího nařízení. Důkazní prostředky prokazující původ zboží dokládá v souladu s čl. 81 odst. 4 prováděcího nařízení vývozce příslušnému vládnímu orgánu zvyhodněné země za účelem získání osvědčení o původu na tiskopisu A. Tyto doklady se nepředkládají při dovozu zboží do Společenství celním orgánům Společenství s požadavkem na přiznání preferenčního zacházení, ale musí být předloženo osvědčení, které v souladu se čl. 81 vydaly příslušné vládní orgány Bangladéše.

Žalobce v dalším podání doplnil svá žalobní tvrzení o úřední chybě v Certifikátu FORM A sdělením, že od zaměstnanců Celního úřadu D5 získal informaci o tom, že důvodem pro označení certifikátu za falzifikát byla skutečnost, že tento certifikát byl toliko formálně nesprávný z důvodu podpisu neoprávněným zaměstnancem vládního úřadu v Bangladéši. Proto navrhl doplnění dokazování výsledkem pana K. I., který je majitelem společnosti TEX FASHION KNITWEAR LTD. (vývozce zboží). Jmenovaný měl pověřit svého zaměstnance (generálního manmažera) vyřízením záležitostí pro vývoz zboží a tento zaměstnanec v čekárně úřadu Export Promotion Bureau čekal na vydání osvědčení o původu zboží. Pan K. I. může tedy dosvědčit, že na uvedeném úřadu záležitost vyřizoval, i když nebyl při samotném vystavování certifikátu. Žalobce tedy dovozuje, že předmětný Certifikát FORM A byl v Bangladéši skutečně vystaven, jen došlo k tomu, že jej podepsala osoba, jež k tomu zřejmě nebyla oprávněna.

Při jednání před soudem právní zástupce žalobce zopakoval stanoviska žalobce k předmětné věci a žalobce sám přednesl skutečnosti týkající se dovozu zboží od počátku jeho podnikání včetně vývoje celních preferencí. Nad rámec svých žalobních tvrzení a návrhu výsledku svědka předložil soudu 2 Certifikáty FORM A, týkající se jiného zboží, které byly rovněž dříve verifikovány jako u předmětného zboží, přičemž poukazoval na to, že praxe certifikačního úřadu v Bangladéši byla taková, že při vydání certifikátu byl tiskopis opatřován razítkem úřadu, které bylo jen do listiny vytlačeno – bez provedení v tisku a žalobce byl v této souvislosti upozorňován celními úředníky na to, že by tento otisk měl být pro příště výraznější. Žalobce se domnívá, že vzhledem k této praxi opatřování razítka „vtisknutím“ se mohlo černobíle tištěné razítko jevit při ověřování jako falzifikát. Zástupce žalobce navrhl, aby soud také učinil dotaz na vládní úřad Export Promotion Bureau, zda předmětné osvědčení o původu zboží bylo tomuto orgánu předloženo a zda bylo zaneseno do evidence vedené v rejstříku vystavených osvědčení. Žalobce je přesvědčen, že předmětný certifikát není padělkem v tom smyslu, že by byl vystaven třetí osobou, ale že byl toliko

vystaven úřadem neformálním způsobem. Žalobce také uvedl, že z důvodu opatrnosti si právě nechal vystavit 2 certifikační osvědčení o původu zboží, která byla podkladem k žádosti o vystavení Certifikátu FORM A a která svědčí o tom, že, pokud by nebyl vyřizován Certifikát FORM A, bylo by pořízení a vystavení podkladových certifikátů zbytečným vynaložením úsilí a časovou zátěží.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobci lze přisvědčit v jeho námitkách, že článek 220 Celního kodexu Společenství upravuje případy, u nichž, přestože celní dluh vznikne, se dodatečné zaúčtování cla neprovede. Žalobce by tedy mohl se svými námitkami proti dodatečnému vyměření cla uspět, pokud by u celního úřadu byly splněny podmínky pro neprovedení dodatečného zaúčtování dluhu podle citovaného článku Celního kodexu Společenství.

Článek 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství ve znění účinném od 1.1.2007 do 13.6.2013 stanovil:

2. S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim;

Uvedená právní úprava ve výše zvýrazněném pododstavci čl. 220 písm. b) připouští, že právě v rámci systému správní spolupráce s orgány třetí země může při ověřování preferenčního statusu zboží dojít ke zjištění o nesprávnosti potvrzení o původu zboží vystaveném zemí vývozce. Je pravdou a v tom soud přisvědčuje žalovanému, že i s ohledem na další pododstavec citovaného článku bude zmíněná nesprávnost zpravidla spočívat v chybě, vycházející z nesprávného popisu zboží či údajů týkajících se původu zboží

uváděných vývozcem, takže orgány vydávající potvrzení nevědomě vycházejí z mylných údajů vývozce. Tato úprava však neznamená, že by se za určitých okolností při prokazování původu zboží nemohla vyskytnout situace, jakkoliv zapříčiněná, která způsobí, že požadovaný certifikát o původu zboží je vystaven i způsobem či postupem, který vyvolá jinou nesprávnost, např. interní změnou v chodu úřadu, personální obměnou, apod., tedy i situací, kterou naznačuje žalobce. Přestože žalobce skutečně neuvedl na podporu svých tvrzení o chybě úřadu v Bangladéši žádné důkazy, přesto svá tvrzení, které se prozatím jeví jako domněnky, opírá o určité skutečnosti – o sdělení a poznatky Celního úřadu D5 a způsobu stvrzování Certifikátu FORM A u jiného svého zboží, které rovněž prošlo verifikací, a kde došlo ke zvláštnímu stvrzení tiskopisu A vytlačením razítka. K tomu dále přistupují důkazní prostředky, které žalobce předložil ve správním řízení a mezi nimiž nejsou jen listiny o platbě a transferu zboží, které jistě samy o sobě nemohou sloužit jako průkaz o původu zboží, nýbrž jsou mezi nimi i certifikáty o původu zboží, které sloužily jako podklad pro vydání rozhodujícího Certifikátu FORM A příslušným vládním orgánem Bangladéše. Ke všem těmto okolnostem přistupuje zjištění, že výsledkem verifikace certifikátu FORM A o původu zboží, který byl označen jako falzifikát v otisku razítka i podpisu zaměstnance úřadu – Export Promotion Bureau (EPB), je zpráva úřadu EPB ze dne 22.6. 2008 k dispozici v řízení toliko v anglickém jazyce, ze které lze sice seznat, že verifikující orgán shledal, že předmětný certifikát nebyl vydán tímto úřadem EPB a že se jeví, resp. mohl by být (použito slovo „should be“) považován za neplatný a za falzifikát, nicméně je zde rovněž uvedeno, že tento úřad pokračuje v šetření ohledně vystaveného dokladu a výsledek bude zřejmý, až toto řízení bude kompletně ukončeno. Současně sděluje možnost kontaktovat tento úřad v případě potřeby dalších informací.

Na základě uvedených skutečností soud nepovažuje za prokázané, že by zde nebyly dány podmínky ust. čl. 220 písm. b) Celního kodexu Společenství pro neprovedení doměření celního dluhu žalobci, a to protože existují pochybnosti o tom, zda ke zpochybnění platnosti certifikátu nedošlo případným nesprávným postupem úřadu EPB v zemi vývozce, přičemž tento postup se neměl týkat mylných informací ohledně zboží od vývozce, které by ve smyslu cit. článku kodexu nebyly relevantní chybou, ale týkal se stvrzujícího aktu na tiskopise A zakládajícího certifikát – totiž razítka a podpisu pověřené osoby. Otázkou, zda v tomto směru došlo k nesprávnosti při vystavení certifikátu, se správní orgán 1. stupně a ani žalovaný z pohledu čl. 220 písm. b) celního kodexu nezabývaly, a proto nedošlo ani k náležitému ověření výsledku postupu u EPB ve smyslu zprávy EPB ze dne 22.6.2008. Nadto v řízení nebyl předložen ani překlad zprávy EPB z anglického jazyka tak, aby bylo zřejmé, zda obsah zprávy EPB skutečně popírá pravost certifikátu při existenci úplných informací.

Z uvedených důvodů soud tedy postrádá náležité prošetření skutečnosti, z jakých důvodů byl Certifikát FORM prohlášen za neplatný a tedy postrádá i náležité prokázání toho, zda se tak nestalo chybou způsobující nesprávné vydání potvrzení o původu zboží. Případně zjištěná chyba by pak byla zákonným důvodem pro postup dle čl. 220 písm. b) Celního kodexu Společenství, tj. pro uznání podmínek pro neprovedení zaúčtování celního dluhu, když je zřejmé, že žalobce jako povinný nemohl rozumným způsobem tuto chybu zjistit a v řízení předložil k propuštění zboží veškeré ostatní náležitosti. Na překážku uvedenému postupu by nebyla ani skutečnost, že ust. čl. 220 písm. b) v prvním pododstavci uvádí chybu ze strany celních orgánů, Druhý pododstavec totiž nepochybně předvídá nesprávnost na straně orgánů třetí země a odkazuje-li na chybu ve smyslu prvního pododstavce, nečiní tak s odkazem na subjekt, který by se chyby dopustil, ale na povahu chyby, která je důvodem pro nedoúčtování celního dluhu – totiž na chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit.

Vzhledem k uvedenému soud vešel i na návrhy žalobce, že k úvahám o možnosti aplikace čl. 220 písm. b) Celního kodexu Společenství by přispělo ověření, zda se úřad EPB v městě Dhaka vůbec zabýval vývozními doklady a doklady o původu předmětného zboží, zda žádost o vystavení Certifikátu FORM A evidoval, což je zjištělné, pokud uvedený úřad vede rejstřík podaných žádostí a vystavených certifikátů a žalovanému v tomto směru nic v dalším prověření nebrání, neboť mu to již zmíněný závěr zprávy EPB, z níž celní orgány ČR vycházely, umožňuje.

Soud tedy přisvědčil žalobci v jeho námitce, že v řízení nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti k prokázání daňové povinnosti žalobce a celní orgány byt' shledaly uvedený certifikát neplatným, nezabývaly se okolnostmi vystavení tohoto certifikátu tak, aby bylo postaveno na jisto, zda jsou či nejsou z pohledu čl. 220 písm. b) Celního kodexu Společenství oprávněny žalobci celní dluh dodatečně doměřit.

Oproti uvedenému soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že jiné doklady, zejména doklady, které byly podkladem pro vydání Certifikátu FORM A o původu zboží, postačují k prokázání původu zboží. V článku 80 Prováděcího nařízení Komise (ES) č.2454/93 k Celnímu kodexu Společenství zcela jednoznačně stanoví způsob prokazování původu zboží pro účely celních preferencí, totiž jediné na tiskopisu A. Jiný doklad nemůže vyvolat zamýšlené právní účinky a tato úprava je závazná pro všechny členské státy Evropské unie, čímž garantuje jednotný postup pro všechny dovozce bez ohledu na okolnosti individuálních případů. Celní orgány členských států při dovozu zboží a ostatně ani soud při přezkumu celních rozhodnutí nemohou nalézat a samy prošetřovat otázky původu zboží, jsou-li leckdy tyto otázky spojeny se složitějším prověřováním např. výroby zboží. Osvědčení o původu zboží je proto zajištěno postupem v zemích vývozu vydáním certifikovaného osvědčení o původu zboží a právě pro případy možných chyb či nesprávností je dovozce umožněno dovolávat se výjimek z daňové povinnosti dle čl. 22 Celního kodexu Společenství. Soud proto nemohl vejít na námitku žalobce, že původ zboží lze prokázat i jinými jím předloženými doklady než je sporný certifikát.

Soud dále nepovažoval za relevantní provádět výslech navrženého svědka – majitele společnosti vývozce, neboť nejenže tento svědek nebyl přítomen procesu vystavení Certifikátu FORM A v zemi vývozce a jeho informace mohou být toliko zprostředkované od pověřeného zaměstnance, který měl být přítomen vyřizování certifikátu v městě Dhaka a jehož jméno žalobce ani v návrhu neuvedl, ale také proto, že tato svědkem pověřená osoba neměla být přítomna úřednímu stvrzení tiskopisu a měla být toliko přítomna v čekárně úřadu. Uvedený výslech by proto nepřinesl žádná prokazatelná zjištění o způsobu vystavení certifikátu, taková zjištění mohou být, jak bylo výše soudem uvedeno, žalovaným opatřena přímo u úřadu EPB.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. zrušil pro vadu řízení spočívající v neúplném skutkovém, a tedy i právním posouzení daňové povinnosti žalobce, vyžadující zásadní doplnění řízení.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci úspěch. Soud proto žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení, a to za 2 úkony právní služby po 2100,- Kč (převzetí věci, podání žaloby, další 2 podání s důkazními návrhy) dle (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné do 31.12.2012, dále za 2

úkony právní služby po 3.100,- Kč (doplnění žaloby návrhem důkazů a účast u ústního jednání) dle cit. vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné po 1.1.2013 a dále za 4x paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 2.436,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 11.600,- Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 16.036,- Kč .

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. listopadu 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.